

LARK, SOPHIE

Savage lover / Sophie Lark ; trad. din lb. engleză
de Alexandru Macovescu. - București : Librex Publishing, 2025
ISBN 978-630-6628-55-1

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Nina Brătfălean

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Claudia Spătaru, Cristiana Ciarec / Corectura.ro

Savage Lover**Copyright © 2022, 2023 by Sophie Lark****Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.****www.sourcebooks.com****All rights reserved.****Cover design by Emily Wittig****Cover and internal illustrations © Line Maria Eriksen**

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii

Librex Publishing.

Copyright ©2025 Editura Librex Publishing.

SAVAGE LOVER

SOPHIE LARK

*Traducere din limba engleză de
Alexandru Macovescu*

Librex Publishing,
2025

1

CAMILLE RIVERA

SUNT BLOCATĂ SUB ACEST SILVERADO DE TREI ORE. Trebuie să-i scot transmisia: asta e una dintre sarcinile pe care le urăsc cel mai mult. E dificil; te murdărești și, în general, e treabă tare nasoală chiar și în condiții normale. Iar eu fac asta în cea mai caniculară zi din sezonul ăsta.

Atelierul nostru de reparații nu are aer condiționat. Sunt udă-leoarcă de transpirație, ceea ce îmi face mâinile alunecoase. În plus, BTS cântă la radio pentru a treia oară la rând și nu pot face nimic în privința asta.

În sfârșit, am scos toate șuruburile și bara transversală; sunt gata să scot transmisia. Trebuie să am grijă să o extrag ușor, să nu deteriorez ambreiajul sau convertorul de cuplu.

Transmisia asta cântărește 67 de kilograme, acum că am golit lichidele din ea. Am un cric pe care o pot susține, dar mi-aș fi dorit ca tata să fie prin preajmă și să mă ajute. Însă în seara asta s-a dus în pat imediat după cină. A fost epuizat în ultima vreme și azi abia a reușit să-și țină ochii deschiși, cât să înfulece o farfurie cu spaghete.

I-am spus să se ducă la culcare, că o să mă ocup eu.

Cobor transmisia pe cric, apoi o scot de sub camion. Adun toate piulițele și șuruburile și le pun în pungi etichetate, ca să nu pierd nimic important.

Ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a spus tata când m-a învățat să repar mașini: să fiu organizată și meticuloasă. *Acestea sunt mașinării complicate. Trebuie să fii și tu o mașinărie la rândul tău. Nu e loc de greșeli.*

După ce scot transmisia, mă hotărâsc să-mi iau un suc drept răsplată. N-om avea noi aer condiționat, dar măcar frigiderul e mereu rece.

Tatăl meu deține un atelier de reparații auto pe strada Wells. Noi locuim deasupra, într-un mic apartament cu trei camere. Suntem doar eu, tata și fratele meu mai mic, Vic.

Urc scările, ștergându-mi mâinile cu o cârpă. Am salopeta dată jos până la brâu, iar maioul e îmbibat de transpirație. Mai e și pătat cu toate lichidele care ies dintr-o mașină, pe lângă că e pur și simplu murdar. E foarte mult praf în atelier.

Mâinile mele sunt atât de murdare, încât ar fi nevoie de aproximativ două ore și de o perie de oțel dacă ar fi să le curăț. Am ulei în fiecare crăpătură și linie a pielii, iar unghiile mele sunt permanent pătate cu negru. Deși mi-am șters mâinile și am îndepărtat mare parte din mizerie, tot las amprente pe frigider când trag de ușă să o deschid.

Iau o Cola și, pentru o clipă, îmi ating de față doza rece înainte să îi deschid capacul și să o dau pe gât.

Vic iese din camera lui, dichisit ca și cum ar merge undeva. Se îmbracă de parcă ar fi într-un videoclip – blugi strâmți, tricouri strălucitoare, adidași pe care îi curăță minuțios cu o periuță de dinți imediat ce au cel mai mic fir de praf pe ei. Acolo se duc toți banii lui, când are.

Trebuie să rezist impulsului de a-i ciufuli părul, care este lung și răvășit și are culoarea caramelului. Vic are doar 17 ani – cu 8 ani mai mic decât mine. Mă simt mai degrabă mama lui decât sora lui.

Adevărata noastră mamă l-a abandonat pe pragul ușii când el avea doi ani și jumătate. Pe atunci era un slăbănog cu ochi mari și întunecați, care îi ocupau jumătate din față și veneau la pachet cu gene superbe. (Oare de ce au băieții întotdeauna cele mai frumoase gene?) Nu avea haine și nimic altceva, cu excepția unei figurine Spiderman, căreia îi lipsea un picior. O ducea cu el peste tot pe unde mergea – chiar și la baie – și o ținea strâns în timp ce dormea noaptea.

Nu știu unde locuiau înainte sau cine era tatăl lui. Tatăl meu l-a luat la el și de atunci locuim cu toții aici.

— Unde te duci? îl întreb.

— Ies cu niște prieteni.

— Ce prieteni?

— Tito. Andrew.

— Și ce faceți?

— Nu știu.

Își ia și el o Cola și o deschide.

— Probabil mergem la un film.

— Cam târziu pentru un film.

E 21:40. Nu încep multe filme după 22:00.

Vic ridică din umeri nonșalant.

— Să nu vii prea târziu.

Își dă ochii peste cap, trece pe lângă mine și iese din bucătărie.

Observ că poartă o pereche nouă de adidași. Mi se par ridicoli – albi și groși, cu niște linii gri ciudate pe laterale. Sunt pantofi de baschet, dar nu cred că i-ai purta să joci baschet decât dacă ai juca pe Lună în anul 3000.

Par scumpi.

— De unde i-ai luat? îl întreb.

Vic nu mă privește în ochi.

— I-am dat la schimb lui Andrew adidașii mei Jordans.

Știu când minte. Fratele meu nu s-a priceput niciodată să spună minciuni.

— Nu i-ai furat din vreun magazin, nu-i așa?

— Nu! spune el nervos.

— Sper că nu, Vic. Ai aproape 18 ani, iar un rahat din ăsta îți rămâne în cazier...

— Nu i-am furat! îmi strigă. Trebuie să plec, o să întârzii.

Își aruncă rucsacul pe un umăr și pleacă, lăsându-mă singură în bucătărie.

Îmi termin sucul, încrunțată. Îl iubesc pe Vic cu fiecare centimetru din inima mea, dar îmi fac griji pentru el. Își petrece timpul cu copii care au mult mai mulți bani decât noi. Copii care locuiesc în conace de pe străzile Wieland și Evergreen, ai căror părinți au avocați pe apelare rapidă ca să-și scoată din bucluc odraslele idioate dacă fac vreo prostie.

Noi nu ne permitem acest lux. Îi tot repet lui Vic că trebuie să se pună cu burta pe carte în ultimul an de liceu ca să intre la o facultate bună. Nu e deloc interesat să lucreze la atelier cu tata și cu mine.

Din păcate, nici școala nu-l prea pasionează. Crede că o să ajungă DJ. Am decis să nu-i spulber iluziile încă.

Arunc doza de Cola în coșul de gunoi și mă întorc în atelier.

Mai petrec o oră chinându-mă cu transmisia. Proprietarul automobilului Silverado nu vrea să o înlocuiască, ci să o reconstruiască. Din moment ce nu știu exact ce este în neregulă cu afurisita asta, va trebui să o dezassemblez complet, să îi curăț toate piesele și să verific ce este uzat sau rupt.

În timp ce lucrez, mă gândesc la Vic. Nu cred o iotă din ce mi-a îndrugat cu adidașii și nu mă încântă că se întâlnește cu Andrew, care e cel mai nasol dintre prietenii lui - arogant, răsfățat și răutăcios. Vic este un copil bun la suflet, însă vrea să fie popular, iar pentru asta face o mulțime de prostii ca să-și impresioneze prietenii.

Mă șterg din nou pe mâini și îmi iau telefonul. Vreau să verific pe aplicația *Găsiți-mi prietenii* dacă Vic este într-adevăr la cinema.

Găsesc micul punct albastru care îmi indică locația lui Vic și evident că nu e la niciun cinematograful. În schimb, e la o adresă pe Hudson Avenue - arată ca o casă. Nu e nici casa lui Andrew, nici a altcuiva pe care îl cunosc.

Mă enervez și intru pe Instagram, unde dau click la Vic pe story. Nu a postat nimic, așa că verific contul lui Andrew.

Iată-i - toți cei trei băieți sunt la un fel de petrecere la cineva acasă. Vic bea dintr-un pahar Solo roșu, iar Tito pare complet mangă. Sub poză scrie *O să stabilim un record în seara asta.*

— Ba nu, *băga-mi-aș*, șuier eu.

După ce-mi bag telefonul în buzunarul salopetei, înșfac cheile de la Trans Am. Dacă Vic are impresia că o să se facă praștie cu ratații ăia doi, se înșală amarnic. Nu ar trebui să bea și *trebuie* să lucreze mâine dimineață la Stop & Shop. Dacă iar nu se trezește, o să-l dea afară.

Mă îndrept cu viteză spre locul unde e micul punct albastru – sau, cel puțin, apăs accelerația cât de mult pot fără să supraîncălzesc motorul vechi al mașinii mele. Mașina asta e mai bătrână decât mine cu mult, iar în ultima vreme o țin în viață mai mult prin forța voinței.

Am doar șapte minute de mers cu mașina de casă până la adresa unde am văzut că e Vic. Aș fi putut s-o găesc cu sau fără aplicație – se aude muzica bubuind de departe. Zeci de mașini sunt înșirate pe ambele părți ale străzii. Petrecăreții ies din casă direct pe ferestre, literalmente, și leșină pe gazon.

Parchez cât pot de aproape, apoi mă grăbesc să ajung la casă, unde îmi croiesc drum prin mulțime, căutându-mi frățiorul.

Majoritatea petrecăreților par să aibă în jur de 20 de ani. E o petrecere în toată regula – concursuri de băut,

butoaie pline cu băutură, fete cu țâțele goale care joacă poker pe dezbrăcate, cupluri care aproape și-o trag pe canapele și atât de mult fum de iarbă, încât abia mai văd la un metru în fața mea.

Încercând să-mi găesc fratele, nu prea mă uit pe unde merg. Mă izbesc de un grup de fete, făcând-o pe una dintre ele să țipe de furie, în timp ce băutura îi stropește partea din față a rochiei.

— Ai grijă pe unde mergi, vaco! urlă ea, întorcându-se spre mine.

Fir-ar!

Am reușit să dau peste cineva care deja mă ura de moarte: Bella Page.

Am fost la același liceu pe vremuri.

Și veștile rele nu se opresc: Bella e cu Beatrice și cu Brandi. Își spuneau *Reginele stupului* și nu era nicio urmă de ironie în asta.

— O, Doamne, spune Bella pe tonul ei târăganat și răgușit. Cred că-s complet beată, pentru că jur că mă uit la Malmuța Unsurioasă.

Așa îmi spuneau.

N-am mai auzit porecla asta de aproape șase ani, dar simt cum mă copleșește iar umilința, ca pe vremuri.

— *Ce porți?*

Beatrice se uită fix la salopeta mea cu o expresie îngrozită – dintr-aia cum vezi de obicei când ești martor la un accident teribil de mașină sau la un genocid.

— Mi se părea mie că miroase a gunoi în flăcări. Brandi strămbă din nasul ei micuț și perfect.

Doamne, speram că astea trei au depășit faza liceului. Sau că au murit de dizenterie. M-aș fi mulțumit cu oricare variantă.

Bella are părul blond și neted, tuns într-un bob lung. Beatrice și-a mărit sânii cu siguranță. Iar Brandi are o piatră strălucitoare pe deget. În afară de asta, nu s-au schimbat prea multe - toate trei sunt încă frumoase, bine îmbrăcate și se uită la mine de parcă aș fi un rahat pe talpa pantofilor lor.

— Uau, remarc plictisită. Chiar mi-a lipsit asta.

— Ce cauți *tu* aici? mă întreabă Beatrice, încrucișându-și brațele subțiri sub sânii ăia noi.

— N-ar trebui să te întorci la garajul ăla de rahat și să-ți speli fața cu ulei? rânjește Brandi.

— Credeam că ești pe la Cermak¹, spune Bella, fixându-mă cu ochii ei albaștri și reci. Sugând măciuci pe 10 dolari, exact ca mama ta.

Căldura, fumul și sunetul petrecerii par să se estompeze. Tot ce văd e chipul drăguț al Bellei, schimonosit de dispreț. Chiar și atunci când sunt incredibil de furioasă pe ea, nu am cum să nu recunosc că e superbă: are gene stufoase și negre în jurul ochilor mari și albaștri. Râde batjocoritor cu botul ei rujat roz.

Asta nu mă împiedică să-mi doresc să-i trag un pumn și să-i sparg dinții ăia perfecți. Dar tatăl ei este un bancher important, care gestionează banii tuturor bogătanilor nenorociți din Chicago. Nu mă îndoiesc că m-ar da în judecată imediat dacă i-aș ataca mica prințesă.

¹ Lanț de supermarketuri în zona Midwest a SUA. (n.tr.)

— Cel puțin ea ar primi 10 dolari, se aude o voce joasă. De obicei tu o faci pe gratis, Bella.

Nero Gallo stă sprijinit de dulapurile din bucătărie, cu mâinile băgate în buzunare. Părul lui negru e chiar mai lung decât era în liceu și îi atârnă peste față. Dar tot nu îi acoperă vânătaia de sub ochiul drept și nici tăietura urâtă de pe buză.

Dar niciuna din rănile astea nu poate strica frumusețea de-a dreptul scandaloasă a feței sale. De fapt, ele nu fac decât să o scoată în evidență.

Nero e dovada că universul e pervers. Niciodată ceva atât de periculos nu a fost deghizat într-un ambalaj atât de atrăgător. Nero e ca o afină atât de vie și de succulentă, încât îți face gura apă doar privind-o. Dar, dacă guști, o să te otrăvești.

Emană sexualitate prin toți porii și arată ca James Dean. Totul la el - de la ochii lui cenușii, la buzele lui îmbufnate și la atitudinea lui arogantă - este calculat să îți înghețe inima în piept și apoi să ți-o readucă la viață cu o singură privire.

Starea de spirit a fetelor se schimbă complet când îl văd pe Nero.

Departate de a fi deranjată de împunsătura lui, Bella chicotește și își mușcă buza de parcă ar flirta.

— Nu știam că vii.

— De ce ai fi știut? o întreabă nepoliticos Nero.

Nu mă interesează deloc să vorbesc cu Nero și cu atât mai puțin să-mi continui conversația cu reginele stupului. Trebuie să-mi găsesc fratele.

Înainte să mă pot furișa de acolo, Nero mă întrebă:

— Tu ai parcat Trans Am-ul acolo?

— Da.

— E un LE din 1977?

— Da.

— La fel ca al lui Burt Reynolds.

— Așa e, îi confirm și îi zâmbesc, dar imediat mi-e ciudă.

Nu vreau să îi zâmbesc lui Nero. Aș vrea să stau cât mai departe de omul ăsta. Dar el vorbește chiar acum despre singurul lucru pe care îl am și la care chiar țin.

Burt Reynolds a condus aceeași mașină în *Smokey și banditul* - doar că a lui era neagră și avea un vultur auriu pe capotă, iar a mea e roșie cu dungi de curse. E decolorată și distrusă, dar, după părerea mea, e încă destul de mișto.

Bella habar nu are despre ce vorbim. Îi displace profund faptul că eu și Nero stăm de vorbă. Simte nevoia să atragă imediat atenția asupra ei.

— Eu am un Mercedes G-Wagon, zice ea.

— Sunt sigur că tati a avut un an bun, i-o aruncă Nero, răsucindu-și buza superioară, acum mai umflată ca niciodată din cauza vânătăii - și, deci, și mai senzuală.

— Chiar a avut, îi răspunde ea extaziată.

— Slavă Domnului că există eroi ca el care îi ajută pe toți miliardarii aia sărmani să-și ascundă banii, intervin.

Bella își întoarce capul spre mine ca un șarpe, dorindu-și să plec sau să fi murit deja, ca să poată fi singură cu Nero.

— Te rog să ne spui cum salvezi tu lumea, șuieră ea. Faci schimburi de ulei pentru orfani? Sau ai rămas aceeași ratată din liceu? Sper din tot sufletul să nu fie așa, pentru

că, dacă ești tot o sărăntoacă jengoasă, chiar nu știu cum o să-mi plătești rochia pe care tocmai mi-ai stricat-o.

Mă uit la rochia ei albă și strămtă, care are trei pete mici pe partea din față.

— De ce nu încerci să o speli?

— Nu poți băga o rochie de opt sute de dolari în mașina de spălat, îmi spune Bella. Dar tu n-ai de unde să știi pentru că nu-ți speli hainele. Sau orice altceva, se pare.

Îmi adulmecă maioul murdar și părul legat la spate cu o bandană unsuroasă. Mă fac roșie ca sfecla de rușine când se uită așa la mine. Nu știu de ce. Nu pun preț pe părerea Bellei, dar nici nu pot contrazice faptele: sunt săracă și arăt groaznic.

— Îți pierzi timpul, îi spune Nero pe un ton plictisit. Ea nu are opt sute de dolari.

— Doamne, chicotește Beatrice. Levi chiar trebuie să angajeze agenți de pază pentru petrecerile astea. Să țină gunoiul afară.

— Ești sigură că tu ai rămâne înăuntru? o întreabă Nero în șoaptă.

Apoi apucă o sticlă de vodcă de pe teighea, ia câteva guri și se îndepărtează de fete. Nu se uită deloc la mine, ca și cum ar fi uitat că sunt acolo.

Reginele stupului au uitat și ele de mine. Se uită cu regret după Nero.

— E așa un nemernic, remarcă Beatrice.

— Dar e un nemernic al naibii de arătos, șoptește Bella, cu vocea joasă și hotărâtă.

Se uită la Nero de parcă ar fi o geantă Birkin și un pantof Louboutin la un loc.

O las pe Bella copleșită de dorință și profit de ocazie să o apuc în sens opus, în căutarea lui Vic. Nu-l văd aici la parter, așa că urc scările și încep să îl caut în camerele unde oamenii fie fac sex, fie trag pe nas sau se joacă *Grand Theft Auto*.

Casa e imensă, dar în stare jalnică. E evident că nu e prima petrecere care se dă aici – tâmplăria este zgâriată, iar pereții sunt plini de găuri făcute la întâmplare. După cum arată dormitoarele, bănuiesc că aici locuiesc mai mulți – probabil toți tipi. Invitații sunt un amestec ciudat de mondeni ca Bella și de interlopi. Nu-mi place că fratele meu e în mijlocul lor.

În sfârșit îi dau de urmă în curtea din spate, jucând ping-pong la o masă în aer liber. E atât de beat, încât abia îți poate ține paleta și nu reușește să atingă deloc mingea.

Îl prind de partea din spate a tricoului și încep să-l târâsc afară.

— Ce naiba ai?! îmi strigă.

— Plecăm! mă răstesc la el.

— Nu cred că vrea să plece, îmi spune Andrew.

Chiar îmi displace Andrew. E un mic rahat încrezut cărui îi place să vorbească și să se îmbrace ca un gangster. Părinții lui sunt amândoi chirurghi și știu că a fost acceptat deja la Northwestern.

Viitorul lui e asigurat. Acum se joacă de-a băiatul rău, iar când se va sătura, va pleca la facultate, lăsându-l pe fraatele meu în urmă, pe drumuri.

— Dispari din fața mea înainte să-ți sun părinții, îl avertizez.

Rânjește la mine.

— Mult succes. Sunt în Aruba chiar acum.

— În regulă. O să sun la poliție și o să te raportez că ești minor și consumi alcool.

— Bine, bine, vin, spune Vic cu privirea încetoșată. Măcar lasă-mă să-mi iau rucsacul.

— Îl scoate de sub masa de biliard, aproape împiedicându-se de propriile picioare în tenișii ăia ridicoli.

— Haide, îl zoresc, trăgându-l cu nerăbdare.

— Îl târăsc pe poarta laterală, pentru că nu mai vreau să trec din nou prin casă și să dau iar nas în nas cu Bella.

Când ajung din nou pe trotuar, mă relaxez puțin. Însă sunt furioasă pe Vic că s-a îmbătat.

— Nu scapi de muncă mâine, îi zic. Te trezesc la șapte și nu-mi pasă dacă ești mahmur.

— Frate, detest magazinul ăla, se plânge Vic, târșâindu-și picioarele în urma mea.

— Nu-ți place să pui cumpărături în pungă? Atunci poate ar trebui să te aduni și să intri la o facultate bună ca să nu faci asta tot restul vieții.

— Îl împing în Trans Am pe scaunul pasagerului și trântesc portiera ca să-l închid acolo. Apoi mă duc pe partea șoferului.

— Nici tu nu ai făcut facultate, îmi spune Vic cu reproș în glas.

— Da, și uită-te la mine, îi zic, arătându-i hainele mele murdare. O să lucrez în atelier pentru totdeauna.

Mă îndepărtez cu mașina de bordură. Vic se reazemă de geam.

— Credeam că-ți place...

— Îmi plac mașinile. Nu-mi place să schimb uleiul și să repar rahaturile clienților, ca apoi să-i aud cum se văicăresc de preț.

O iau pe strada Goethe și conduc încet pentru că zona nu e bine luminată.

Chiar și așa, în scurt timp Vic se înverzește la față.

— Trage pe dreapta. Cred că o să vomit.

— Stai un pic. Nu pot să opresc chiar...

— Oprește pe dreapta! îmi strigă și trage tare de volan.

— Ce naiba! țip la el, îndreptând volanul din nou ca să nu lovim mașinile aliniat de-a lungul bordurii.

Înainte să găsesc un loc bun de parcare, văd lumini roșii și albastre în oglinda retrovizoare și aud alarma scurtă a unei sirene de poliție.

— Futu-i, oftez, trăgând pe dreapta.

Vic deschide portiera și se apleacă să vomite pe stradă.

— Adună-te, îi murmur.

Ofițerul îmi bate în geam și îmi pune lanterna în față.

Las geamul jos, clipesc și încerc să-mi umezesc gura uscată instant, suficient cât să pot vorbi.

— Ați băut în seara asta? mă întreabă ofițerul.

— Nu, nu am băut, îi spun. Îmi pare rău, fratele meu nu se simte bine...

Polițistul își îndreaptă lanterna spre Vic, luminându-i ochii injectați cu sânge și tricoul stropit cu vomă.

— Coboară din mașină, îi spune polițistul lui Vic.

— Chiar e ne...

— Coboară din mașină! se răstește din nou.

Vic deschide portiera și iese împleticindu-se, încercând să evite voma. Rucsacul i se prinde de picior și ajunge în stradă.

Polițistul îl pune pe Vic să stea cu mâinile pe capota mașinii mele.

— Ai vreo armă asupra ta? îl întreabă în timp ce îl percheziționează.

— Nu, spune fratele meu, scuturând din cap.

Am coborât și eu din mașină, deși rămân pe partea mea.

— Îl duc acasă, domnule polițist, intervin.

Polițistul face o pauză, cu mâna pe partea exterioară a piciorului lui Vic.

— Ce ai în buzunar, puștiule? îl întreabă.

— Nimic, spune Vic, prosteste.

Polițistul bagă mâna în blugii lui Vic și scoate o pungă mică. Simt cum mi se înmoaie picioarele. În pungă sunt două pastile.

— Ce-s astea? îl întreabă polițistul.

— Nu știu, spune Vic. Nu e a mea.

— Rămâi unde ești, îi ordonă polițistul.

Ridică rucsacul lui Vic și începe să scotocească prin el. Un minut mai târziu, scoate o pungă pentru sandviciuri plină cu cel puțin o sută de pastile identice.

— Lasă-mă să ghicesc. Nici astea nu sunt ale tale.

Înainte ca Vic să poată răspunde, îi spun:

— Sunt ale mele!

Rahat, rahat, rahat. Ce naiba fac?!

Ofițerul se uită la mine cu sprâncenele ridicate. E înalt și în formă fizică superbă, are maxilarul pătrat și ochi albaștri strălucitori.

— Sunteți sigură? mă întreabă pe un ton liniștit. E vorba de o mulțime de produse. Mult mai multe decât pentru uz personal. E vorba de posesie cu intenția de a distribui.

Transpir și inima îmi bate tare, să îmi iasă din piept. E o problemă uriașă. Dar va fi problema mea, nu a lui Vic. Nu-l pot lăsa să-și distrugă viața așa.

— Sunt ale mele, îi spun ferm. Toate sunt.

Vic se holbează la mine și la polițist, atât de amețit și atât de speriat, încât habar nu are ce să facă. Îl privesc în ochi și scutur imperceptibil din cap, indicându-i să-și țină gura.

— Treci înapoi în mașină, puștiule, îi spune polițistul lui Vic.

Vic se urcă înapoi pe scaunul pasagerului. Polițistul închide portiera, închizându-l înăuntru. Apoi își îndreaptă atenția asupra mea.

— Cum vă numiți, domnișoară?

— Camille Rivera, spun eu, înghițind din greu.

— Ofițer Schultz, spune el, arătând spre insigna lui. Vino aici, Camille.

Ocolesc mașina, astfel încât să stăm amândoi în lumina farurilor.

Pe măsură ce mă apropii de polițist, îmi dau seama că e mai tânăr decât am crezut – are probabil doar în jur de treizeci sau cel mult treizeci și cinci de ani. Are părul